

Cu ceva timp în urmă m-am surprins codindu-mă să mă întorc în casă atunci când mi-am dat seama că îmi uitasem agenda. Am plecat fără ea și mi-am dat tot programul peste cap. M-am auto-certat pentru comportamentul imbecil și am hotărât să mă urmăresc cu atenție, ca să văd câte astfel de superstiții am dezvoltat. Sunt câteva: dimineața am un ritual pe care dacă nu-l respect ceva rău se va întâmpla; am bijuterii care-mi poartă ghinion și altele care-mi garantează norocul; la metrou nu trec pe sub scară; schimb drumul dacă trece o pisică neagră (tolerez alte culori); dacă dau piper pe jos – e de jale; de jale e și când se "zbate ochiul" (știam cum că ar fi o diferență între care ochi se zbate - stângul sau dreptul – unul era de bine și altul de rău, dar pentru că am uitat, oricare se zbate - e de rău); e bine dacă sparg ceva; e rău dacă mă împiedic; e bine dacă prima pasăre pe care o vad dimineața e un porumbel, e rău dacă e o cioară; e rău dacă primul semafor e roșu, e bine dacă e verde;... Așa că evit RĂUL și provoc BINELE.

Am mai observat că mă simt *un pic* vinovată și mă aștept să se întâmple ceva rău când nu respect sărbătorile religioase, când mă înfurii, când nu dau bani cerșetorilor, când simt că trândăvesc, când judec pe cineva sau când mă laud. Dar, aceste "neplăceri" le depășesc în secunda doi, iar gesturile respective le repet nonșalant.

Ce compar? Superstiții și păcate capitale! Se pare că, mai curând, țin cont de primele și le duc după mine în ani, poveri care nu reprezintă nimic valoros și nu mă ajută să fiu un om mai bun.

Mulți dintre noi procedăm așa.

Să revedem păcatele capitale și să redescoperim cum apar ele în actualitatea individuală și socială pe care o trăim.

Papa Grigore cel Mare (540-604) vorbește despre cele șapte păcate de moarte:

Superbia sau Vanitatea

Avariția sau Zgârcenia

Luxuria sau Desfrânarea

Ira sau Mânia

Gula sau Lăcomia

Invidia

Lenea

Vanitatea o recunoștem cu ochiul liber. Ea iese la suprafață oricând căutăm să ieșim în evidență cu orice preț. Discursuri lungi, plicticoase, pline de cuvinte cărora nu le cunoaștem înțelesul. Îmbrăcăminte "de firmă", vacanțe exotice din cale afară.

Vanitatea nu ne permite să urmărim ritmul vieții. Negăm bătrânețea. Suntem capabili de cele mai insuportabile chinuri pentru a fi veșnic frumoși.

Societatea a integrat nevoile Vanității și răspunde cu o avalanșă incredibilă de produse și servicii exclusiviste și incredibil de scumpe.

Vanitatea disprețuiește normalul. Se înconjoară de suratele ei și trăiește într-un Olimp de autosuficiență.

Zgârcenia apare atunci când dispare sărăcia – spune un proverb. Setea neostoita de a avea ne face să acumulăm fără rost. Materiale de tot felul ne invadează spațiul vital: plastic, țesături, sticlă și metal adunate de noi în impulsul de a cumpăra generat de mintea de maimuțică la vederea vitrinelor seducătoare. Nu am dăruia nimic din toate astea! Ne sufocă, dar sunt ale noastre. Închidem ochii la nevoiași, ne facem că nu auzim rugămintea lor.

Și dacă noi suntem așa, cum să fie societatea? Hipnoza acumulărilor de capital a avut ca efect criza financiară. Oare, prea marea iubire de bani aduce cu sine o prea mică iubire de semeni?

Desfrânarea pare obligatorie pentru a fi considerat actual. E așa de rar să auzim de iubiri care să dureze mai mult de trei ani (vezi cartea lui Frederic Beigbeder). Numim dragoste orice relație "pe repede înainte" și ne plictisim îngrozitor de partenerul nostru în primul week-end petrecut în casă.

Majoritatea revistelor de pe tarabe și emisiunilor tv oferă surse de inspirație pentru relații fierbinți pentru că, nu e așa?... nici nu știți ce pierdeți!

Mânia e atât de prezentă în noi! Ne înfuriem până și pe propria persoană. Izbucnirile de furie ne însoțesc la fiecare pas, iar toleranța este doar un cuvânt pe care îl auzim în biserică sau în discursurile politice.

Chiar acum trăim o perioadă atât de grea din punct de vedere social. Se schimbă Europa, se remodelează fața lumii. Țări căutate pentru frumusețea vacanțelor oferite sunt evitate, privim peste umăr în aeroporturi, ne certăm cu prietenii pentru opiniile diferite de ale noastre, este posibil un Donald Trump, ne urâm pornind de la părerile contrare privind construcția Catedralei Mântuirii Neamului...

Parcă uităm că mânia lasă în suflet doar durere.

Lăcomia - păcatul pofticioșilor! Și, cine nu e? Cum să rămâi de piatră când vezi prăjiturile cu

ciocolată, vanilie, mango, alune, lapte, menta...? Cum să te faci că nu sunt adevărate toate cele crocante și prăjite și trase la tigaie? Cum să-ți ții respirația când treci pe lângă covrigării și patiserii și shaormerii și pizzerii? Magazinele care și-au deschis zone de mâncăruri gata preparate sunt la concurență cu restaurantele și-ți stau în calea dietei sau a postului.

Contradicțiile societății actuale le regăsim și în producerea, în cantități tot mai mari, de "hrană" chimică și propagandă făcută traiului în armonie cu natura.

Vizita la nutriționist este ca un ritual de spovadă, mai ales că finalul ei este următorul sfat: postește! – dat cu alte cuvinte: apă cât mai multă, legume și fructe.

Se pare că lăcomia este păcatul capital pe care îl combatem cel mai mult!

Invidia. Mai în glumă mai în serios, mă gândesc că dacă se spune că dovada succesului personal o reprezintă numărul de oameni care te invidiază, atunci e liniștitor să vezi invidioși în jurul tău. Rău e să invidiezi tu! Până la urmă, ce relevă invidia? Scoate în evidență lipsa ta de interes, efort, determinare, conectare cu realitatea în care trăiești și așteptările-ți iluzorii.

Atunci când invidia declanșează motivația de a trece la acțiune, poate nu e așa un păcat! Când vorbim despre atitudini de genul "să moară capra vecinului" – invidia devine dăunătoare, mai ales când vecinul este unul generos.

□ **Lenea** este așa de plăcută! Cum, cum, pentru numele Lui Dumnezeu, să renunțăm la beneficiile pe care le simțim când lenevim?

Privind cu seriozitate la roadele ei, recunoaștem un trup dospit și o minte încețoșată. Un studiu arată că românii sunt printre cei mai deștepți oameni de pe pământ. Urmau în top după indieni și alte popoare sărace. Explicația dată avea legătură cu nevoile care determină omul să gândească soluții și să acționeze. Ce spuneți, renunțăm la lene pentru inteligență?

Recitesc păcatele capitale și îmi dau seama că respectarea lor mi-ar aduce numai bine. Cu siguranța că dacă un mare guru al zilelor noastre ar fi lângă mine (plătit cu sume gigantice, desigur), mi-ar da aceleași sfaturi ca și Papa Grigore cel Mare :

renunță la Vanitate

nu fi Zgârcită

nu fi Desfrânată

nu fi Mânioasă

uită Lăcomia

nu Invidia

nu fi Leneșă

ci

FII MODESTĂ

FII GENEROASĂ

AI UN COMPORTAMENT MORAL

FII CALMĂ

AI ECHILIBRU ÎN TOT CE CONSUMI

ADMIRĂ

FII HARNICĂ

Vă doresc un drum fără poveri.

Imagine: [Dariusz Klimczak](#)

Monica Lăcrămioara Bărbulescu

Coach & Trainer monicalacramioarabarbulescu@yahoo.com

